

**СВЕТОСЛАВ СЛАВЧЕВ,
ЕМАНУЕЛ ИКОНОМОВ
ДА СЕ СРЕЩАШ С
НЕИЗВЕСТНОТО**

chitanka.info

Как се интервюира човек, когото познаваш добре, или поне така си мислиш? Как да извлечеш от един разговор квинтесенцията на безброй дискусии, проведени в продължение на четвърт век? Или да откриеш незасегнати досега теми, да разбулиш още тайни около неимоверно богата личност, която не престава и да те респектира, от една страна със задълбочена мисъл, широкообхватни познания и сериозен подход към всеки твой въпрос, и едновременно с това привлича, от друга страна, с обаянието си, с чувството си за хумор, с тънкия психологически усет към хората — както от живия свят, така и от фантастичния на литературата...

Такива мисли ме спохождат, когато се каня да се срещна с д-р Светослав Славчев за „официален“ разговор. Спомням си някогашните ми посещения при него в редакцията на любимото списание „Космос“, трепета от неизвестността каква ще бъде реакцията на заместник-главния редактор към моите хрумвания. И после безкрайно интересните „неофициални“ продължения в някое близко кафене, разкриващи негови вече реализирани или дотогава още несподелени идеи.

Този път сме извън официозността на всякакви кабинети от миналото. В кафене „нов стил“ — с пластмасови масички и столчета на тротоара на малка тиха улица, на чист въздух вместо в някоя стара дупка на Полиграфическия комбинат, сред стени, опушени от безбройните цигари на журналистите и пропити с клюки и „негодни“ за публикуване вътрешни информации. Настроението също е в крак с новото време — безоблачно като небето над нас (имаме късмет, че денят е летен — слънчев и топъл). А въпросите, които изведнъж ми идват наум, бързат безапелационно да ме измъкнат от коловозите на планираното интервю.

— *Д-р Славчев, с вашата нова книга ви представяме, естествено, като писател. Но по образование вие сте медик, започнали сте работа като лекар. Защо избрахте това житейско поприще?*

— *Навярно всяка професия има своите загадки. В медицината обаче те са прекалено много, тя просто е просмукана от тях. И не може да е иначе — човекът е най-сложното творение на планетата ни.*

Неизвестното в него е навсякъде: от обикновената клетка, на която не сме разгадали наследствеността, до мозъка, за който знанията ни са направо нищожни.

Да се срещам с неизвестното — това беше главното, което ме подтикна да следвам хуманна медицина. Тогава, в онези години, то е било доста неосъзнато желание, ала бях съвсем наясно — медицина! Учих, завърших, работих и не съжالياх. Винаги имаше по нещо интересно и непознато. В учебниците неизвестното се криеше зад мъгляви латински думи, а в живия човек беше още по-непознато и тревожно. Наистина не съжالياх. Сблъсках се с големите загадки на страданието и смъртта, помагах, колкото можех, страхувах се, грешах. И все повече виждах колко малко знаем, с какви предразсъдъци е обвита официалната медицина, как догматици не искат да погледнат очевидни неща. Телепатия? Не може да бъде, защото никога не може да бъде! Умения на йогите? Ненаучни глупости! Ала се срещах и с телепатия, и с ясновидство, с невероятни излекувания от рак, абсолютно отречени от науката, с математици — истинско чудо, притежаващи мозъци-компютри, с явления, които и сега се съмнявам как да назова. Неизвестното е на всяка стъпка в медицината.

— А как се насочихте към своето призвание — писането, и къде отиде бялата престилка, с която облеклите я веднъж често се срастват за цял живот?

— Лекарската практика наложи своя дълбок отпечатък върху всичките ми литературни произведения. Защото започнах да пиша и това беше като естествено продължение на моя стремеж да се срещам с неизвестното. Литературата, като всяко изкуство, е разговор с хората, но и със себе си! Чрез нея исках да разговарям с читателите тъкмо за неизвестното — не само онова, което бях видял, ами и което научавах и обмислях. Така започнаха да се появяват статии и книги. Препрочитам сега първите от тях и ми се струват малко наивни: „Кръвта на цивилизацията“, „Съюзници срещу смъртта“, „Разкази за коварните отрови“, „Живот без болести“. Обаче в тях не е наивно желанието да се разкаже на читателите за загадките, които ни заобикалят. И още едно желание, доста приглушено в онези години: да разсея глупавото самомнение, че сме венецът на природата, единствени в цялата вселена и че ако не днес, то утре непременно всичко ще разкрием и преобразим по наше усмотрение.

— Освен с научнопопулярните ви книги и неизброимите статии вие сте известен като писател фантаст и криминалист. Защо се насочихте именно към тези жанрове?

— В резултат на моето търсене на срещи с неизвестното неслучайно — стана дори някак съвсем естествено! — започнах да пиша фантастика и криминални разкази и романи. Фантастиката беше езоповският език на нестандартното мислене. На нея се гледаше като на „литература второ качество“, но не съжалявах, че пиша такава „второкачествена“ литература. С течение на годините излязоха няколко мои авторски сборника — може да се каже, че настоящата книга е първият ми публикуван роман в жанра; доста научнофантастични разкази в списания и антологии, радиопиеси. Едни ме харесваха, други — не, но долавях, че голяма част от читателите ме разбираха. А понеже работех в списание „Космос“, фантастиката беше нещо естествено. Криминалните романи пък бяха друга среща с неизвестното. Психологията на едно престъпление е страшна, тъмна загадка!

— Романът „Очите на мрака“ е колкото фантастика, толкова и криминална загадка. Накъде клонят везните не само в творчеството ви, но и във вашите интереси?

— Трябва да призная, че пиша с удоволствие — особено криминалета. Някои може би си спомнят романите „Под знака на Скорпиона“, „Девет, числото на кобрата“, „Примката на харпиите“, „Смъртта се нарича кентавър“. Превеждаха ги на различни езици, правиха по тях филми. Това пък се наричаше тогава „развлекателна литература“ — с доста презрителен оттенък. Все пак аз се радвах, че развличам читателите си. И докато ги развличам, мога да им кажа някои неща, върху които да се замислят.

— Не само лекарската престилка не се захвърля никога — това важи и за перото. Хване ли го човек с желание, държи го здраво, не го изпуска, сякаш то е залепнало за пръстите му — напук на съвременните клавиатури... Вие как смятате?

— Преценете сами, след като продължавам да пиша и сега — статии, книги. Опитвам се да обясня, че няма нищо по-сложно от така наречените прости явления. Че ни заобикалят загадки, че не сме сами в Космоса, че човешката психика е тъмна и непозната, че нищо не знаем за единственото сигурно нещо в живота ни — смъртта. И така нататък.

Ако съм подтикнал поне някои от читателите си да се замислят за неизвестното, което винаги ме е привличало, ще съм безкрайно, безкрайно доволен...

Опитвам се да доловя признак за това доволство, но не съм сигурен, че го има — признака. Защото другото е ясно, гарантирано. Неслучайно познавам някои „замислили се“. Ала за да остане нещичко неизвестно, след като картите са свалени, или просто в стила от едно време, когато не трябваше да се изразява много-много одобрение, признание, камо ли похвала за „онази литература“, премълчавам този факт. Той едва ли ще убегне от пронизателността на д-р Славчев. Смесът на пазенето в тайна е друг: Как ще може един писател да продължи да пише и да търси, ако вече е безкрайно доволен от постигнатото?

Интервюто взе: Емануел Икономов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.